

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA CURȚII (Camera a șasea)

3 iulie 2014*

„Trimitere preliminară — Articolul 53 alineatul (2) și articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții — Lipsa unor precizări suficiente cu privire la contextul factual și normativ al litigiului principal, precum și cu privire la motivele care justifică necesitatea unui răspuns la întrebarea preliminară — Inadmisibilitate vădită”

În cauza C-19/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Sozialgericht Duisburg (Germania), prin decizia din 17 decembrie 2013, primită de Curte la 16 ianuarie 2014, în procedura

Ana-Maria Talasca,

Angelina Marita Talasca

împotriva

Stadt Kevelaer,

Curtea (Camera a șasea)

compusă din domnul A. Borg Barthet, președinte de cameră, doamna M. Berger (raportor) și domnul S. Rodin, judecători,

avocat general: domnul N. Wahl,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere decizia luată după ascultarea avocatului general de a se pronunța prin ordonanță motivată, conform articolului 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

Ordonanță

- 1 Cererea de decizie preliminară privește compatibilitatea articolului 7 alineatul (1) paragraful 2 din Codul social, cartea II, cu dreptul Uniunii, în special cu principiul interzicerii discriminării.

* Limba de procedură: germana.

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Ana-Maria Talasca și fiica sa Angelina Marita Talasca, pe de o parte, și Stadt Kevelaer (orașul Kevelaer), pe de altă parte, ca urmare a refuzului Serviciului de Muncă al acestui oraș (denumit în continuare „Jobcenter”) de a le acorda acestora anumite prestații sociale.

Cadrul juridic german

- 3 Articolul 7 din Codul social (Sozialgesetzbuch), cartea II (denumit în continuare „SGB II”), intitulat „Beneficiari”, prevede:

„(1) Prestațiile prevăzute de prezenta carte sunt destinate persoanelor care:

1. au împlinit vârsta de 15 ani și nu au atins încă limita de vârstă prevăzută la articolul 7a,
2. sunt apte de muncă,
3. sunt lipsite de mijloace materiale și
4. locuiesc în mod obișnuit în Republica Federală Germania

(beneficiari apti de muncă). Sunt excluși:

1. străinii și străinii care nu sunt lucrători salariați sau lucrători care desfășoară activități independente în Republica Federală Germania și care nu se bucură de dreptul la liberă circulație în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Legea privind libera circulație a cetățenilor Uniunii [Freizügigkeitsgesetz/EU] și membrii familiilor acestora, pe durata primelor trei luni de ședere,
2. străinii și străinii al căror drept de ședere nu se justifică decât prin căutarea unui loc de muncă și membrii familiilor acestora,

[...]

A doua teză punctul 1 nu se aplică străinilor și străinilor care locuiesc în Republica Federală Germania în temeiul unui permis de ședere eliberat potrivit capitolului 2 secțiunea 5 din Legea privind dreptul de ședere. Dispozițiile privind dreptul de ședere rămân neschimbate.

[...]”

- 4 Legea privind libera circulație a cetățenilor Uniunii (Freizügigkeitsgesetz/EU) prevede că persoanele aflate în căutarea unui loc de muncă își păstrează statutul de lucrători salariați sau lucrători care desfășoară activități independente timp de șase luni de la finalul raportului de muncă.

Cauza principală și întrebările preliminare

- 5 Din decizia de trimitere, precum și din actul de procedură depus la 7 februarie 2014 reiese că doamna Talasca are cetățenia română.
- 6 La 1 iulie 2007, aceasta a părăsit România pentru a merge la Kevelaer, în (Germania).
- 7 La 27 octombrie 2010, Serviciul pentru Străini (Ausländerbehörde) i-a eliberat doamnei Talasca un certificat de rezidență destinat resortisanților Uniunii Europene (Freizügigkeitsbescheinigung), care era valabil exclusiv pentru căutarea unui loc de muncă.

- 8 Între 23 mai și 23 noiembrie 2011, doamna Talasca a ocupat, în cadrul unei exploatații horticole, un loc de muncă supus asigurării sociale obligatorii.
- 9 Între 1 decembrie 2011 și 19 ianuarie 2012, doamna Talasca a primit alocația de șomaj I (Arbeitslosengeld I). Ținând seama de nivelul scăzut al veniturilor sale, aceasta a solicitat Jobcenter, autoritate națională competentă în materie de prestații acordate persoanelor aflate în căutarea unui loc de muncă, plata prestațiilor în temeiul SGB II începând de la 1 ianuarie 2012.
- 10 Aceste prestații i-au fost acordate până la 23 mai 2012.
- 11 Aceleași prestații i-au fost de asemenea acordate, până la 23 mai 2012, fiicei doamnei Talasca, născută la 11 martie 2012.
- 12 Considerând că aveau dreptul să primească prestațiile menționate și după data de 23 mai 2012, în caz contrar fiind încălcată interdicția discriminării prevăzută de dispozițiile „dreptului european”, doamna Talasca și fiica sa au formulat o acțiune la Sozialgericht Duisburg.
- 13 Instanța de trimitere subliniază importanța problemei ridicate în litigiul cu care este sesizată pentru o serie de cauze similare aflate pe rolul său.
- 14 În aceste condiții, Sozialgericht Duisburg a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Articolul 7 alineatul (1) a doua teză din [SGB II] este compatibil cu dreptul [Uniunii]?
- 2) În cazul unui răspuns negativ, Republica Federală Germania trebuie să modifice legislația în vigoare sau rezultă o nouă situație juridică, iar în condițiile date, care este aceasta?
- 3) Articolul 7 alineatul (1) a doua teză din [SGB II] rămâne în vigoare până când instituțiile Republicii Federale Germania efectuează o modificare legislativă (eventual) necesară?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 15 Potrivit articolului 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când o cerere sau o cerere introductivă este în mod vădit inadmisibilă, Curtea poate oricând să decidă, după ascultarea avocatului general, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.
- 16 Potrivit unei jurisprudențe constante, nu este de competența Curții, în cadrul unei proceduri inițiate în temeiul articolului 267 TFUE, să se pronunțe asupra compatibilității dispozițiilor naționale cu dreptul Uniunii. Curtea este totuși competentă să furnizeze instanței de trimitere toate elementele de interpretare proprii dreptului Uniunii care să îi poată permite acestuia să aprecieze o asemenea compatibilitate în vederea soluționării cauzei cu care este sesizată (a se vedea în special Hotărârea Fendt Italiana, C-145/06 și C-146/06, EU:C:2007:411, punctul 30, și Hotărârea KGH Belgium, C-351/11, EU:C:2012:699, punctul 17, precum și Ordonanța Mlamali, C-257/13, EU:C:2013:763, punctul 17).
- 17 Trebuie amintit însă că, în cadrul cooperării instituite prin articolul 267 TFUE, necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se înscriu întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări (a se vedea în special Hotărârea Centro Europa 7, C-380/05, EU:C:2008:59, punctul 57, și Hotărârea Mora IPR, C-79/12, EU:C:2013:98, punctul 35, precum și Ordonanța Augustus, C-627/11, EU:C:2012:754, punctul 8, și Ordonanța Mlamali, EU:C:2013:763, punctul 18).

- 18 Astfel, Curtea este abilitată să se pronunțe numai cu privire la interpretarea unui text al Uniunii pornind de la faptele care îi sunt indicate de instanța națională (a se vedea Hotărârea *Eckelkamp* și alții, C-11/07, EU:C:2008:489, punctul 52, precum și Ordonanța SKP, C-433/11, EU:C:2012:702, punctul 24, și Ordonanța *Mlamali*, EU:C:2013:763, punctul 19).
- 19 Curtea insistă de asemenea asupra importanței indicării de către instanța națională a motivelor exacte care au determinat-o să aibă îndoieli cu privire la interpretarea dreptului Uniunii și să considere necesar să adreseze Curții întrebări preliminare (a se vedea în acest sens în special Hotărârea *ABNA* și alții, C-453/03, C-11/04, C-12/04 și C-194/04, EU:C:2005:741, punctul 46, și Hotărârea *Mora IPR*, EU:C:2013:98, punctul 36, precum și Ordonanța *Mlamali*, EU:C:2013:763, punctul 20).
- 20 Astfel, întrucât decizia de trimitere reprezintă temeiul procedurii desfășurate în fața Curții, este indispensabil ca instanța națională să clarifice, în chiar cuprinsul deciziei de trimitere, cadrul factual și normativ al litigiului principal și să ofere un minim de explicații cu privire la motivele care au stat la baza alegerii dispozițiilor de drept al Uniunii a căror interpretare o solicită, precum și cu privire la legătura pe care o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului cu care este sesizată (a se vedea în acest sens în special Hotărârea *Asemfo*, C-295/05, EU:C:2007:227, punctul 33, și Hotărârea *Mora IPR*, EU:C:2013:98, punctul 37, precum și Ordonanța *Laguillaumie*, C-116/00, EU:C:2000:350, punctele 23 și 24, și Ordonanța *Mlamali*, EU:C:2013:763, punctul 21).
- 21 Aceste cerințe privind conținutul unei cereri de decizie preliminară figurează explicit la articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții, pe care instanța de trimitere se prezumă, în cadrul în cadrul cooperării instituite la articolul 267 TFUE, că îl cunoaște și pe care este obligată să îl respecte cu strictețe.
- 22 Trebuie amintit de asemenea că articolul 267 TFUE nu constituie o cale de atac oferită părților la litigiul pendinte în fața instanței naționale și că nu este suficient, așadar, ca o parte să susțină că litigiul ridică o problemă de interpretare a dreptului Uniunii pentru ca instanța respectivă să fie obligată să considere că există o chestiune invocată în sensul articolului 267 TFUE. Rezultă că existența unei contestații privind interpretarea unui act al Uniunii în fața instanței naționale nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a justifica trimiterea unei întrebări preliminare Curții (a se vedea Hotărârea *IATA* și *ELFAA*, C-344/04, EU:C:2006:10, punctul 28, precum și Hotărârea *Ascafor* și *Asidac*, C-484/10, EU:C:2012:113, punctul 33, Ordonanța *Adiamix*, C-368/12, EU:C:2013:257, punctul 17, și Ordonanța *Mlamali*, EU:C:2013:763, punctul 23).
- 23 Este de asemenea necesar să se sublinieze în această privință că informațiile cuprinse în deciziile de trimitere sunt destinate nu numai să permită Curții să dea răspunsuri utile, ci și să ofere guvernelor statelor membre, precum și celorlalte persoane interesate posibilitatea de a prezenta observații, conform articolului 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene. Revine Curții obligația de a veghea ca această posibilitate să fie asigurată, ținând cont de faptul că, în temeiul dispoziției menționate, numai deciziile de trimitere sunt notificate părților interesate (a se vedea în special Hotărârea *Holdijk* și alții, 141/81-143/81, EU:C:1982:122, punctul 6, și Ordonanța *Laguillaumie*, EU:C:2000:350, punctul 14, Ordonanța *Augustus*, EU:C:2012:754, punctul 10, și Ordonanța *Mlamali*, EU:C:2013:763, punctul 24).
- 24 În speță, trebuie să se constate că prezenta decizie de trimitere nu îndeplinește cerințele amintite la punctele 16-22 din prezenta ordonanță.
- 25 În ceea ce privește prima întrebare adresată, trebuie să se constate, mai întâi, că decizia de trimitere nu conține niciun element referitor la cadrul factual al litigiului principal. Doar în înscrisul depus la Curte la 7 februarie 2014, intitulat „Expunere a situației de fapt referitoare la Ordonanța din 17 decembrie 2013”, instanța de trimitere a furnizat câteva informații care rămân însă insuficiente pentru a permite să se aprecieze printre altele calitatea de lucrător a doamnei Talasca.

- 26 Este necesar să se arate, în continuare, că nu există niciun element referitor la cadrul juridic național, cu excepția simplei evocări a anumitor dispoziții, al căror conținut nu este însă redat în niciun fel. În ceea ce privește articolul 7 alineatul (1) a doua teză din SGB II, care prevede mai multe motive de refuz al prestațiilor pentru șomerii străini, instanța de trimitere se limitează să vizeze ansamblul acestor motive de refuz, fără a-l preciza pe cel care ar fi aplicabil în litigiul aflat pe rolul său.
- 27 În sfârșit, deși instanța de trimitere solicită interpretarea dispozițiilor dreptului Uniunii, ea nu face nicio altă precizare în această privință, cu excepția trimiterii făcute, în actul de procedură depus la Curte la 7 februarie 2013, la observațiile prezentate în cererea introductivă formulată de doamna Talasca în cauza principală, care menționează „interdicția discriminării prevăzută de dispozițiile dreptului european”.
- 28 În plus, instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe cu privire la compatibilitatea articolului 7 alineatul (1) a doua teză din SGB II cu dreptul „comunității europene” fără a arăta însă motivele pentru care consideră că interpretarea dreptului uniunii este necesară în opinia sa pentru soluționarea litigiului principal și în special fără să explice care este legătura dintre dreptul Uniunii și legislația națională aplicabilă acestui litigiu. Aceasta se limitează, în schimb, să facă trimitere la afirmația care figurează în cererea introductivă din litigiul principal, potrivit căreia „excluderea dreptului la prestații prevăzută la articolul 7 alineatul (1) a doua teză din SGB II încalcă interdicția discriminării prevăzută de dispozițiile dreptului european”. Or, instanța de trimitere subliniază ea însăși că litigiul principal constituie o cauză pilot în măsura în care pe rolul său se află un mare număr de cauze similare.
- 29 Astfel, mai precis, această instanță nu oferă niciun element cu privire la natura prestațiilor sociale cerute de reclamantele din litigiul principal care să permită să se determine dacă acestea intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor dreptului Uniunii care interzic discriminarea. În acest context, instanța de trimitere nu furnizează suficiente elemente de natură să determine situația precisă în care se găsesc doamna Talasca și fiica sa, pentru a permite Curții să facă o comparație cu alte persoane care beneficiază de prestațiile sociale menționate.
- 30 În aceste condiții, instanța nu a oferit Curții posibilitatea să se asigure că ipoteza factuală pe care se întemeiază întrebările preliminare intră în mod efectiv în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii a cărui interpretare este solicitată, nici, mai general, să răspundă în mod util și fiabil la întrebările adresate (a se vedea Ordonanța Augustus, EU:C:2012:754, punctul 14, și Ordonanța Mlamali, EU:C:2013:763, punctul 32).
- 31 În consecință, trebuie să se constate că prima întrebare preliminară este vădit inadmisibilă.
- 32 Ținând seama de inadmisibilitatea vădită a primei întrebări, întrebările a doua și a treia sunt lipsite de obiect.
- 33 Având în vedere ansamblul considerațiilor de mai sus, trebuie să se constate, în temeiul articolului 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, că prezenta cerere de decizie preliminară este în mod vădit inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 34 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Cererea de decizie preliminară formulată de Sozialgericht Duisburg (Germania), prin decizia din 17 decembrie 2013, este în mod vădit inadmisibilă.

Semnături